

Arrest

nr. 135 899 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 september 2013 van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 12 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat Mr. B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Shkoder op (...) 1966.
Tweede verzoekster verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Shkoder op (...) 1979.

Op 12 november 2009 hebben verzoekers een asielaanvraag ingediend.

Op 31 januari 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan eerste verzoeker en tweede verzoekster. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 83 182 van 18 juni 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers heeft geweigerd.

Op 26 maart 2012 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) ingediend.

Op 8 mei 2012 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd vervolledigd op 11 juli 2012 en 22 maart 2013.

Op 29 oktober 2012 werd aan verzoekers de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart C geweigerd.

Op 25 februari 2013 verklaarde verweerder de aanvragen die werden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen voormelde beslissing dienden verzoekers beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 110 804 van 27 september 2013 het beroep heeft verworpen.

Op 28 februari 2013 gaf verweerder aan eerste verzoeker en tweede verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Tegen voormelde beslissingen dienden verzoekers beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 110 805 van 27 september 2013 het beroep heeft verworpen.

Bij schrijven van 24 juli 2013 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 4 september 2013 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit.

Dezelfde dag verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.07 2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

[...]

die optreden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun 5 minderjarige kinderen

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen;

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in aan advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §6 34-38; EHRM Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidssituatie of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86- EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 2S juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Op 6 februari 2014 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 mei 2014 verklaarde verweerder de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Eveneens op 8 mei 2014 nam verweerder de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Hij gaf op dezelfde datum eveneens inreisverboden aan verzoekers.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in wat als een enig middel kan worden beschouwd de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EHRM).

Zij lichten dit middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekers geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de ziekte van hun kind zijnde bilaterale heupdysplasie niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

5.2. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken betreft een standaard motivering: "[...]" Allereerst, de standaardverwijzing naar het feit dat een aandoening niet direct levensbedreigend is, is niet afdoende als weigering. De verwijzing die gemaakt wordt naar het EHRM en het EVRM is immers onterecht. Inderdaad. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat voor de toepassing van het artikel 9ter Vreemdelingenwet vereist is dat de actuele gezondheidstoestand van het kind van de verzoekers uitermate ernstig zou zijn, het is te zeggen 'direct levensbedreigend'.

Het is duidelijk dat de standaardmotivering niet draagkrachtig is.

Dit blijkt onmiskenbaar uit de recente rechtspraak van zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als van de Raad van State :

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het recente verleden dat een standaardmotivatie niet afdoende is :

"Le Conseil ne peut que constater que cette conclusion n'est pas adéquate au vu des éléments produits par le requérant, qui ne doivent pas être négligés au vu de la gravité alléguée de ceux-ci, laquelle est étayée par les certificats médicaux qu'il a produits et qui relèvent un risque d'impossibilité de marche.

Le Conseil estime qu'il est malvenu dans le chef de la partie défenderesse d'en conclure hâtivement que le requérant 'ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique', motivation qui apparaît pour le moins stéréotypée. Le caractère laconique de ladite motivation ne permet pas au requérant de saisir pour lesquelles sa demande d'autorisation de séjour a été déclarée non fondée."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012) De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

Verder kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stelt dat er geen directe , bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit blijkt. De (...) vermelde ambtenaar-geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § i, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter VW, is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn m het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten."

Ten onrechte evenwel wordt besloten door de Dienst Vreemdelingenzaken dat een manifest gebrek aan een vergevorderd kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening verhindert dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Deze motivering is duidelijk onterecht in het licht van de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen én de minder strikte interpretatie van de Raad van State. a) Allereerst met betrekking tot de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; kunnen de verzoekers verwijzen naar een arrest gewezen op datum van 11/02/2013 (RvV 110 240) waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk stelt dat zelfs indien toepassing gemaakt wordt van de rechtspraak van het EHRM, deze rechtspraak, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van art. 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Bovendien dient bij de beoordeling eveneens rekening gehouden te worden met de medische situatie van de vreemdeling, de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland.

[...]

Deze overwegingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in talloze andere arresten opgenomen. Verder staat in het reeds hierboven geciteerde arrest geveld op datum van 27/11/2012 eveneens het volgende te lezen:

"[...] » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 258 dd. 27 november 2012)

Er dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele beoordeling verrichtte omtrent het risico voor onmenselijke en/of vernederende behandelingen.

- b).

Ondertussen is duidelijk aan de hand van een zeer recent arrest van de Raad van State dat geen toepassing dient gemaakt te worden van de rechtspraak van het EHRM. Effectief. Door het arrest van de Raad van State dd. 19/06/2013, is het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de 'directe levensbedreiging' volledig achterhaald - (zie RvSt arrest nr. 223.961, 19/06/2013 A.206.372/XIV-34.542; zie stuk 4).

De Raad van State stelt letterlijk :

"Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. (...).

De verwijzing door de verwerende partij naar twee vermeldingen in de memorie van toelichting over de verwijdering van vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden.

Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

, (...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met | toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhoudt. Dit is in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond."

Gelet op hetgeen hierboven uiteengezet is, is het met het oog op de ontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet vereist dat de gezondheidstoestand kritiek is.

De Raad van State stelt immers dat het artikel 9ter Vreemdelingenwet een ruimere bescherming inhoudt dan de verdragsbepaling vervat in artikel 3 EVRM.

Derhalve, daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken, in de bestreden beslissing stelt dat de 'directe levensbedreiging' een voorwaarde was om toepassing te kunnen maken van artikel 9ter Vreemdelingenwet is deze motivering manifest onwettig te noemen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de verzoekers namens hun kind, ontvankelijk te verklaren was en is dan ook niet wettelijk.

Aangezien het duidelijk is dat het medische regularisatie-dossier van de verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken mismeesterd is geworden door een verkeerde toepassing van de wet, is een verdere motivering in rechte in principe overbodig.

Toch wensen de verzoekers, voor zover dit nog noodzakelijk is, nog duidelijk stellen dat het geenszins juist is dat de gezondheidssituatie niet ernstig genoeg zou zijn om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Het minderjarig kind van verzoekers, V. E., is in behandeling voor een medische aandoening.

Een actueel medisch getuigschrift werd overgemaakt van de behandelende dokter L. dd. 26/04/2013. Uit dit medisch attest blijkt dat een frequente opvolging gedurende 1 à 2 jaar noodzakelijk is en dat indien de behandeling stopgezet wordt er mogelijke gevolgen en complicaties zijn, met kans op sterven. De aanvraag wordt mede ondersteund door een bijkomend verslag van de behandelende geneesheer dokter L. dd. 23/04/2013.

De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken druist tevens in tegen de wil van de wetgever.

Met de aanpassingen in de Wet van 8 januari 2012 heeft de wetgever de intentie gehad van het oneigenlijk gebruik van de medische regularisatieprocedure terug te dringen door onder meer een medische filter in de ontvankelijkheidsfase in te voeren.

"De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kan de 9ter-aanvraag al onontvankelijk verklaren als de (ambtenaar)geneesheer van DVZ oordeelt dat 'de ziekte kennelijk (=manifest; nvdv) niet beantwoordt aan de criteria van art. 9ter VW' Het gaat over een prima fade beoordeling door deze arts met de bedoeling uit te sluiten dat de 9ter-aanvrager louter op basis van bijvoorbeeld een 'ontstoken teennagel- of 'banale neusverkoudheid' een attest van immatriculatie (oranje verblijfskaart) krijgt."

(zie stuk 6, 'Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht', Kruispunt Migratie-Integratie, dd. 17 februari 2012)

In casu is er absoluut geen sprake van een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoont.

Stopzetting van de behandeling leidt tot een kans op sterven. In Albanië hebben de verzoekers geen toegang tot medische zorg en medicatie. Er is door de Dienst Vreemdelingenzaken niet nagaan of de behandeling in Albanië gegarandeerd is.

Tot slot, weze het herhaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken op onwettige wijze als voorwaarde stelt dat een aandoening, met het oog op de toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet direct levensbedreigend dient te zijn.

Gelet op de voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat het kind van de verzoekers lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de verzoekers, ingediend op datum van 24/07/2013, onontvankelijk te verklaren is dan ook onwettelijk. De beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet dient bijgevolg vernietigd te worden."

De formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Aldus is de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Een afdoende wijze impliceert dat de motivering van de bestreden beslissing evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat dit vaststelt, dateert van 4 september 2013 en wordt bijgevoegd.

Dit advies aangaande de medische problematiek van V.E. luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.07.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 26.04.2013 en de bijlage d.d. 23.4.2013 blijkt dat de beschreven bilaterale heupdysplasie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aan deze aandoening werd afdoende verholpen door middel van een osteotomie op 21.08.2012. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast

dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoekers voeren aan dat de motivering van verweerder een standaardmotivering betreft die onzorgvuldig en niet draagkrachtig is gemotiveerd. Ze wijzen erop dat het feit dat een aandoening niet direct levensbedreigend is, niet afdoende is als weigeringsmotief nu de verwijzing naar het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) onterecht wordt gemaakt. Verzoekers vervolgen dat verweerder ten onrechte stelt dat voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou vereist zijn dat de actuele gezondheidstoestand van het kind van verzoekers uitermate ernstig zou moeten zijn. Verzoekers zetten hun standpunt kracht bij door te verwijzen naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State. Ze concluderen dat geen enkele beoordeling door verweerder werd gedaan van het risico voor onmenselijke en of vernederende behandelingen.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending hebben aangevoerd.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

De Raad kan verzoekers theoretisch volgen in hun standpunt dat, zoals het door hen geciteerde arrest nr. 223.961 van de Raad van State ook stelt, een beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt indien door verweerder enkel zou onderzocht zijn of de door verzoekers voor hun zoon aangevoerde aandoeningen een directe bedreiging voor zijn leven vormen of enkel wordt nagegaan of zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, zonder dat het tweede aspect wordt onderzocht, namelijk of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Verweerder kan dan ook in het geheel niet gevolgd worden waar hij zowel in een deel van de bestreden beslissing als in een deel van de nota de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet exclusief blijft koppelen aan de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Niet enkel de door verzoekers geciteerde Nederlandstalige rechtspraak van de Raad van State, maar tevens de recente Franstalige rechtspraak van de Raad van State stelt uitdrukkelijk dat : *“enfin si la maladie invoquée doit avoir atteint un seuil minimum de gravité pour entrer dans les prévisions de l'article 9ter, il ne ressort ni du texte de la disposition légale, ni des travaux parlementaires pertinents, que le législateur belge aurait voulu que l'autorisation de séjour prévue à l'article 9ter précité ne s'apparente en définitive qu'à un simple « permis de mourir » sur le territoire belge, ce à quoi revient pourtant la thèse selon laquelle le champ d'application de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 se confond avec celui de l'article 3 de la Convention tel qu'actuellement interprété, à l'égard de l'étranger malade, par la Cour européenne des droits de l'homme, qui ne relie la souffrance due à une maladie « survenant naturellement » à la situation protégée par l'article 3 que dans des « cas très exceptionnels »* (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nr. 229.072). Met verwijzing naar de conclusies van 17 juli 2014 van advocaat-generaal Bot van het Hof van Justitie, stelt de Raad van State in voornoemde arresten eveneens dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen vorm is van subsidiaire bescherming en geen gunstiger norm in de zin van artikel 3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) nu de bepaling niet compatibel is met de termen en de finaliteit van die Richtlijn maar dat het gaat om een andere soort van bescherming die buiten het toepassingsgebied ligt van de voormelde Richtlijn (deze conclusies werden gevolgd in het arrest HvJ 18 december 2014, M'Bodj t. België, C-542/13). De Raad van State concludeert bijgevolg dat het om een norm van nationaal recht gaat die op een autonome internrechtelijke manier moet worden geïnterpreteerd.

Echter, daar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 4 september 2013 moet worden aangenomen dat dit advies integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Uit dit advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze wel degelijk beide vragen heeft beantwoord, zoals verweerder in de nota terecht aanstipt. De arts-adviseur heeft immers gesteld dat aan de bilaterale heupdysplasie waaraan V.E. lijdt, afdoende werd verholpen door middel van een osteotomie op 21 augustus 2012. Bijgevolg concludeert de arts dat er geen actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling is wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst is.

Verzoekers gaan er in hun verzoekschrift aan voorbij dat de arts-adviseur in zijn advies wel degelijk op dit tweede aspect zoals vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geantwoord en dus een beoordeling werd verricht door verweerder van het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van gebrek aan een adequate behandeling. De arts meent immers dat de aandoening werd verholpen hetgeen verklaart dat geen onderzoek naar een behandeling in het herkomstland volgens hem diende te gebeuren.

De Raad meent dat dit medisch advies de bestreden beslissing kan dragen, nu de beslissing er expliciet naar verwijst zodat het advies integraal deel uitmaakt van die bestreden beslissing. Het deel van de bestreden beslissing waarin de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet exclusief wordt gekoppeld aan de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM wordt als overtollig beschouwd en leidt op zich niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Waar verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers betwisten eveneens het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de gezondheidssituatie niet ernstig genoeg zou zijn om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ze wijzen op de actuele medische getuigschriften die werden overgemaakt aan verweerder van dokter L. van 23 en 26 april 2013. Daaruit zou blijken dat frequente opvolging gedurende 1 à 2 jaar noodzakelijk is en dat indien de behandeling stopgezet wordt de mogelijke gevolgen zelfs een overlijden zouden inhouden. Ze vervolgen nog dat de bestreden beslissing zou indruisen tegen de wil van de wetgever nu er *in casu* geen sprake is van een situatie die een manifest gebrek aan ernst vertoont. Ze herhalen dat de stopzetting van de behandeling zou leiden tot een kans op sterven nu de verzoekers geen toegang tot medische zorg en medicatie in Albanië zouden hebben. Opnieuw wordt gesteld dat door verweerder ten onrechte niet is nagegaan of de behandeling in Albanië is gegarandeerd.

Verweerder merkt echter in de nota geheel terecht op dat in de voornoemde attesten van dokter L. geenszins wordt gewezen op een kans op sterven bij stopzetting van de behandeling. In het attest van 23 april 2014 wordt enkel het volgende gesteld: *“anamnese: E. is nu 8 maanden na tripel bekken osteotomie rechts voor een laat ontdekte DDH. Er is een volledige bewegingsboog van beide heupen, geen pijn. Hij is echter nog steeds snel vermoeid en kan niet altijd de volledige turnles meedoen. Er is nog een lichte ttrendelenburggang: in die zin wordt wat kine met tonificatie van glutei voorgeschreven. Besluit Een volgende controle wordt voorzien in 08/2013 (+RX) Nadien plannen voor verwijderen van kirschners. E. dient verder op regelmatige tijdstippen te worden opgevolgd tot min 2 jaar postoperatief.”* In het standaard medisch getuigschrift van dezelfde orthopediste is er bij de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling gepreciseerd *“frequente follow-up gedurende 1 – 2 jaar postoperatief”* en bij mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet *“recidief luxatie mogelijk”* en verder bij de vraag *“zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?”* het antwoord *“neen”*. Verder bleek uit een attest van dezelfde orthopediste van 23 oktober 2012 in het administratief dossier dat E. de operatie onderging in augustus 2012. Op het ogenblik van de bestreden beslissing, zijnde 4 september 2013, had E. dus reeds ongeveer een jaar postoperatieve follow-up genoten.

Het komt de Raad niet toe zich in het kader van de behandeling van medische regularisatiedossiers in de plaats te stellen van de arts-adviseur, noch van de behandelende arts. Het komt hem wel toe na te gaan of verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

De Raad moet vaststellen dat het risico voor het leven van het kind bij stopzetting van de behandeling, zoals verzoekers aanvoeren, uit geen enkel stuk in het gehele administratieve dossier kan blijken. Zij hebben ook geenszins concreet gemaakt waarom verzoekers in Albanië geen toegang tot medische zorg en medicatie zouden hebben indien nodig. Op grond van de gegevens van het dossier kan de Raad niet concluderen dat verweerder een incorrecte beoordeling heeft gemaakt of onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Evenmin kan worden vastgesteld dat met pertinente stukken geen rekening zou gehouden zijn. Integendeel, zowel de behandelende orthopedist als de arts-adviseur doen gelijkaardige vaststellingen met name dat het kind een bilaterale heupdysplasie had, die werd verholpen door een osteotomie. Ook aan de vereiste van een medische postoperatieve follow-up, zoals gesteld door de behandelende orthopediste, werd reeds gedurende een jaar voldaan.

Waar verzoekers herhalen dat verweerder op onwettige wijze als voorwaarde heeft gesteld dat een aandoening direct levensbedreigend moet zijn om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat verzoekers ten onrechte abstractie hebben gemaakt van het advies van de ambtenaar-geneesheer die geen voorwaarde van directe levensbedreiging heeft gehanteerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Op grond van dezelfde argumentatie, met name dat het kind van verzoekers lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder medische behandelingen een reëel risico op het leven of de fysieke integriteit zou inhouden, menen verzoekers dat er sprake is van machtsmisbruik. De Raad kan om de *supra* aangehaalde redenen geen machtsmisbruik bijtreden.

Waar verzoekers eveneens de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, laten zij na precies te duiden hoe de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt, minstens komt hun betoog overeen met hetgeen werd aangevoerd onder de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Voor de bespreking hiervan volstaat het te verwijzen naar wat *supra* werd uiteengezet. Er wordt geen verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES